

PUB. OVIDII
NASONIS

DE TRISTIBVS.

LIBER PRIMVS.

MONTALBANI,

Apud SAMUELEM DUBOIS, Typographum
Regis, Illustr. Episc. & Civit. Montalb.
sub Signo Nominis JESU.

PUB. OVIDI

NASSONIS

DE TRISTIBVS.

LIBER PRIMVS.

MONTALEANI.

Apud Johannem Dörflinger, Typographum
Regium Illustrissimum Episcopum et Comitem
Ioh. Bapt. Schmid, Librarium, in

PUB. OVIDIJ

Nasonis de Tristibus.

LIBER PRIMVS.

ELEGIA I.

ARUE (nec in video) sine me

liber ibis in urbem.

Hei mihi, quòd domino non

licet ire tuo.

Vade, sed incultus, qualem decet exulis esse

Infelix habitum temporis hujus habe.

Nec te purpureo velent vacinia succo.

Non est conveniens luctibus ille color.

A ij

Nec titulus minio, nec cedro charta notetur :

Candida nec nigra cornua fronte geras.

Nec fragili geminæ poliantur pumice frontes ,

Hirsutus passis ut videare comis.

Fœlices ornent hæc instrumenta libellos :

Fortunæ memorem te decet esse meæ.

Nêve liturarum pudeat : qui viderit illas ,

De lacrymis factas sentiat esse meis.

Vade liber , verbisque meis loca grata saluta :

Contingam certe quolibet illa pede.

Si quis (ut in populo) nostri non immemor, illi

Si quis, qui quid agam fortè requirer, erit :

• Vivere me dicas, salvum tamen esse negabis :

Id quoque, quòd vivam , munus habere dei.

TRISTIVM LIBER I.

Atque ita te tacitus quærenti plura, legendum.

Ne, quod non opus est forte loquare, cave.

Protinus admonitus repetet mea crimina lector,

Et peragar populi publicus ore reus.

Tu cave defendas, quamvis mordebere dictis:

Causa patrocinio non bona major erit.

Invenies aliquem, qui me luspiret ademptum,

Carmina nec liccis perleget ista genis.

Et tacitus secum, ne quis malus audiat, optet,

Sit mealenito Cæsare pœna levis.

Nos quoque quisquis erit, ne sit miser iple, precamur

Placatos miseris qui volent esse deos.

Quæque volent, rara sint: ablata principis ira

Sedibus in patrijs det mihi posse mori.

P. OVIDII NASONIS

Vt peragas mandata liber, culpabere forlan

Ingenijque minor laude ferere mei.

Iudicis officium est, ut res, ita tempora rerum

Quærere: quæsito tempore tutus eris.

Carmina proveniunt animo deducta fereno:

Nubila sunt subitis tempora nostra malis.

Carmina secessum scribentis, & ocia quæstunt:

Memare, me venti, me feta jactat hyems.

Carminib^{us} metus omnis abest: ego perdit jenlem

Hæsurum jugulo jam puto, jamque meo.

Hæc quoque, quæ facio, judex mirabitur æquus

Scriptaque cum venia qualiacunque leget.

Da mihi Mæonidem, & tot circumspice casus,

Ingenium tantis excidet omne malis.

Denique securus famæ liber ire memento;

Nec tibi sit lecto displicuisse pudor.

Non ita se nobis præbet fortuna secundam;

Vt tibi sit ratio laudis habenda tuæ.

Donec eram sospes, tituli tangebam amore;

Quærendique mihi nōminis ardor erat.

Carmina nunc simulo: studiūq; quod obfuit, odi;

Sit latis, ingenio sic fuga parta meo.

I tamen, & pro me tū, cui licet, aspice Romam;

Di facerent, polles non meus esse liber.

Nec te, quod venias magnā peregrinus in urbem

Ignotum populo posse venire puta.

Ut titulo careas, ipso noscere colore,

Diffimulare velis te licet esse meum.

Clam tamen intrato, ne te mea carmina lædant:

Non sunt, ut quondam plena favoris erant.

Si quis erit, qui te, quod sis meus, esse legendum

Non puter, è gremio reiiciat que suo,

Inspice, dic, titulum: non sum præceptor amoris

Quas meruit poenas, jam dedit illud opus.

Forſitan expectes, an in alta Palatia miſſum

Scandere te jubeam Cæſareamque domum.

Ignoscant anguſta mihi loca, dique locorum:

Venit in hoc illa fulmen ab arce caput.

Esſe quidem memini mitiſſima ſedibus illis

Numina: ſed timeo, qui nocuere, deos.

Terretur minimo pennæ ſtridore columba,

Unguibus accipiter ſaucia facta tuis.

Non

Non procul à stabulis audit discedere , si qua

Excussa est avidi dentibus agna lupi.

Vitaret cælum Phæton , si viveret : & quos

Optavit stultè , tangere nollit equos.

Me quoque, quæ sensi fateor Jovis arma timere :

Mereor infesto , eum tonat , igne peti.

Quicumque Argolica de classe Capharea fugit ,

Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Et mea cimba semel vasta percussa procella ,

Illum quo læsa est , horret adire locum.

Ergo chæve liber & timida circumspecte mente ,

Ut satis è media sit tibi plebe legi.

Dum petit infirmis nimium sublimia pennis

Icarus , Icariis nomine fecit aquis.

Difficile est tamen hic remis utaris, an aura;

Dicere, consilium resque locusque dabunt.

Si poteris tradi vacuo, si cuncta videbis

Mitia, si vires fregit ira suas.

Si quis erit, qui te dubitatem, & adire timentem

Tradat, & antè tamen pauca loquatur, adi,

Luce bona, dominoque tuo foelicior ipso

Pervenias illuc, & mala nostra leves.

Namq; ea vel nemo, vel qui mihi vulnera fecit,

Solus Achilleo tollere more potest.

Tantum ne noceas, dum vis prodesse, videto:

Nam spes est animi nostra timore minor.

Quæque quiescebat, ne mota resæviat ira.

Et poenæ tu sis altera causa, cave.

Cùm tamen in nostrũ fueris penetrale receptus,

Contigerisque tuam, scrinia curva, domum :

Aspicias illic positos ex ordine fratres ,

Quos studium cunctos evigilavit idem.

Cætera turba palàm titulos ostendit apertos ,

Et sua detecta nomina fronte gerit.

Tres procul obscuro latitantes parte videbis :

Hi quoque, quod nemo nescit, amare docent.

Hos tu vel fugias , vel si satis oris habebis ,

Oedipodas facito , Telegonasque voces.

De quæ tribus moneo: si quæ est tibi cura paræcis:

Ne quenquam, quamvis ipse docebit, ames

Sunt quoq; mutatæ ter quinque volumina formæ,

Nuper ab exequiis carmina rapta meis.

Sæpe premente deo fert deus artel opem.

Mulciber in Trojam, pro Troja stabat Apollo,

Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit.

Oderat Æneam prior Saturnia Turno :

Ille tamen Veneris numine tutis erat.

Sepe ferox cautum petiit Neptunus Ulysses.

Eripuit patruo sæpe Minerva suo.

Et nobis aliquid, quamvis distamus ab illis,

Quis verat irato numen adesse deo ?

Verba miser frustra non proficientia perdo,

Ipsa graves spargunt ora loquentis aquæ.

Terribilisque Notus jacta mea verba, precesq;

Ad quos mittuntur, non finit ire deos,

Ergo iisdem venti, ne causa lædar in una,

Velaque nescio quò , vataque nostra ferunt.
Me miserum, quanti montes voluuntur aquarū,
Jam jam tacturos sidera summa putes.
Quantæ diducto subsidunt æquore valles,
Jam jam tacturos tartara nigra putes.
Quocumque aspicio, nihil est nisi pontus, & aër;
Fluctibus hic tumidus , nubibus ille minax.
Inter utrumq; fremunt immani murmure venti,
Nescit , cui domino pareat , unda maris.
Nam modò purpureo vires capit Eurus ab ortu,
Nunc zephrus fero vespere missus adest.
Nunc gelidus sicca Boreas baccharus ab Arcto,
Nunc Notus adversas prælia fronte gerit.
Rector in incerto est, nec quid fugiatve, petave,

Invenit ambiguis ars stupet ipsa malis.

Scilicet occidimus, nec spes est ulla salutis;

Dumque loquor, vultus obruit unda meos.

Opprimet hanc animā fluctus, frustrāq; precanti

Ore necaturas accipiemus aquas.

At pia nil aliud, quā me dolet exule conjux,

Hoc unum nostri, scitque, gemitque mali.

Nescit in immenso jactari corpora ponto,

Nescit agit ventis, nescit adesse necem.

O bene, quòd non sum mecū conscēdere passus,

Nunc mihi mors misero bis patienda foret.

At nunc ut peream, quoniam caret illa periclo,

Dimidia certè parte superstes ero.

Hei mihi quā celeri micuerunt nubila flamma,

Quantus ab æthereo personat axe fragor:
Nec levius laterum tabulæ feriuntur ab undis,
Quàm grave balistæ mœnia pulsat onus.
Qui venit hinc fluct^{us}, fluct^{us} supereminet omnes:
Posterior nono est, undecimoque prior.
Non lethum timeo: genus est miserabile lethi.
Demite naufragium, mors mihi munus erit:
Est aliquid, fatoque suo, ferroque cade ntem
In solita moriens ponere corpus humo.
Et mandare suis aliqua, & sperare sepulchrum,
Et non aquoreis piscibus esse cibum.
Fingite me dignum tali nece: non ego solus
Huc vehor, immeritos cur mea poena trahit?
Proh superi, viridésque dei, quibus æquora curæ
Vtraque

Utraque jam vestras sistite turba minas.

Quamque dedit vitam mittissima Cæsaris ira ;

Hanc finite infoelix in loca iussa feram.

Si quam promerui poenam me pendere vultis ,

Culpa mea est, ipso iudice, morte minor.

Mittere me stigias si jam voluisset ad undas

Cæsar , in hoc vestra non egisset ope.

Est illi nostri non invidiosa cruoris

Copia : quodque dedit, cum volet ipse feret,

Vis modò, quos certè nullo (puto) crimine læsi,

Contenti nostris jam precor este malis

Nec tamen , ut cuncti miserum servare velitis ,

Quod periit, salvum jam caput esse potest.

Ut mare subsidat, ventisque ferentibus utar ,

Et mihi parcatis , non minus exul ero.

Non ego divitias avidus sine fine parandi ,

Latum mutandis mercibus æquor aro.

Nec peto, quas quodam petii studiosus Athenas

Oppida non Asiæ , non mihi visa prius.

Non ut Alexandri claram delatus in urbem ,

Delicias videam Nile jocosæ tuas.

Quod facilè est, opto vêtos (quis credere posset)

Sarmatis est tellus, quam mea vela petunt.

Obligor ut tangam lævi fera littora ponti ,

Quodque sit à patria jam fuga tarda, queror,

Nescio quos videam positos ut in orbe Tomitas

Exilii facio per mea vota viam.

Si me diligitis , tantos conspescite fluctus ,

Pronaque sint nostræ numina vestra rati.

Seu magis odistis, iussæ me advertite terræ,

Supplicii pars est in regione mori.

Ferte, quid hic facio, rapidi mea corpora venti:

Ausonios fines cur mea vela vident?

Noluit hoc Cæsar: quid quem fugat ille, tenetis?

Aspiciat vultus Pontica terra meos.

Et jubet, & merui: nec quæ damnaverit ille

Crimina defendi, fâve, piûmve puto.

Sitamen acta deos nunquam mortalia fallunt,

A culpa facinus scitis abesse mea.

Imò ita fiscitis, si me meus abstulit error,

Stultâque meus nobis, non scelerata fuit.

Quod licet è minimis, domui, si favimus illi:

Sint satis Augusti publica iussa mihi.

Hoc duce, si dixi foelicia secula: próque,

Cæsare thura pius, Cæsaribásque dedi.

Si fuit hic animus nobis, ita parcite divi:

Sin minus, alta cadens obruat unda caput.

Fallor? an incipiunt gravidæ evanescere nubes,

Victâque mutati frangitur unda maris?

Non casu vos, sed sub conditione vocati,

Fallere quos non est hanc mihi fertis opem.

ELEGIA III.

Quum subit illius tristissima noctis imago,

Quæ mihi supremum tempus in urbe fuit.

Quum repeto noctē, qua tot mihi chara reliqui,

Labitur ex oculis tunc quoque gutta meis.

Jam propè lux aderat , qua me discedere Cæsar

Finibus extrema jufferat Aufoniæ.

Nec spaciū, nec mens fuerat satis apta parandi:

Torpuerant longa pectora nostra mora.

Non mihi servorum, comites non cura legendi,

Non aptæ profugo vestis opísve fuit.

Non aliter stupui, quàm qui Iovis ignibus ictus

Vivit , & est vitæ nescius ipse suæ.

Ut tamen hanc a ni mi nubem dolor ipse removet

Et tandem sensus convaluere mei :

Alloquor extremum mœstos abiturus amicos,

Qui modò de multis unus & alter erant.

Uxor amans flentem, flens acrius ipsa tenebar ;

Imber per indignas usque cadente genas ,]

Nata procul Libycis aberat diversa sub oris,

Nec poterat fari certior esse mei.

Quocunq; aspiceres, luctus, gemitusq; sonabant:

Formaque non taciti funeris intus erat.

Fœmina, virq; meo, pueri quoq; funere moerēt,

Inque domo lachrymas angulus omnis habet.

Si licet exemplis in parvis grandibus uti,

Hæc facies Trojæ, quum caperetur, erat,

Iamq; quiescebant voces hominumq; canūque,

Lunaque nocturnos alta regebat equos.

Hanc ego suspiciēs, & ad hæc Capitolia cermēs

Quæ nostro frustra juncta fuere lari.

Numina vicinis habitantia sedibus, inquam,

Iamq; oculis nunquam templa videnda meis.

Diiq; relinquendi, quos urbs habet alta Quirini,

Estē salutari tempus in omne mihi.

Et quamquam fero clypeum post vulnera fumo,

Attamen hanc odiis exonerate fugam :

Cœlestique viro, quis me deceperit error ;

Dicite, pro culpa ne scelus esse putet.

Ut quod sentitis, poenæ quoque sentiat autor,

Placato possum non miser esse Deo.

Hac prece adoravi superos ego, pluribus uxor

Singultu medios impediēte sonos.

Ille etiam ante lares sparsis prostrata capillis

Contigit extructos ore tremēte focos :

Multaque in adversos effudit verba penates

Pro deplorato non valitura viro.

Iamq; moræ spacium nox præcipitata negabat;

Versaque ab axe suo Parhæsis Arctos erat.

Quid facerem? blando patriæ retinebar amore,

Ultima sed jussæ nox erat illa fugæ.

Ah quoties aliquo dixi properante, quid urges?

Vel, quò festinas ire: vel, unde vide.

Ah quoties certam me sum mentitus habere

Horam, præpositæ quæ foret apta viæ,

Ter limentetigi, ter sum revocatus, & ipse

Indulgens animo pes mihi tradus erat.

Sæpe vale dictos, rursus sum multa locutus;

Et quasi discedens oscula summa dedi.

Sæpe eadem mandata dedi, meque ipse fefelli,

Respiciens oculis pignora chara meis.

Denique

Denique quid propero? Scythia est, quo mitti-
mur inquam :

Roma relinquenda est, utraque juxta mora est
Uxor in æternum vivo mihi viva negatur,

Et domus, & fidæ dulcia membra domus :
Quosque ego dilexi fraterno modo sodales,

O mihi Thesea pectora juncta fide,
Dum licet amplectar, numquàm fortasse licebit

Amplius: in lucro est, quæ datur hora mihi.
Nec mora: sermonis verba imperfecta relinquo,

Amplectens animo proxima quæque meo.
Dum loquor, & flemus, cælo nitidissimus alto

Stella gravis nobis Lucifer ortus erat.
Dividor haud aliter, quàm si mea mēbra relinquā,

Et pars abrumpi corpore visa meo est.

Sic doluit priamus tunc, quum in cōtraria versus

Ultiores habuit proditionis equus.

Tunc verò exoritur clamor, gemitusque meorū

Et feriunt moestæ pectora nuda manus.

Tunc verò conjunx humeris abeuntis inhærens

Miscuit hæc lacrymis tristitia dicta suis.

Non potes avelli, simul hinc, simul ibim⁹ inquit:

Te sequar, & conjunx exulis exul ero.

Te mihi facta via est, & me capit ultima tellus,

Accedam profuge sarcina parva rati.

Te jubet à patria discedere Cæsaris ira,

Me pietas : pietas hæc mihi Cæsar erit.

Talia tentabat, sicut tentaverat antè :

Vixque dedit victas utilitate manus.

Egredior sive illud erat sine funere ferri,

Squallidus immixtis hirta per ora comis.

Illa dolore mei tenebris narratur obortis,

Semianimis media procubuisse domo.

Utque resurrexit, foedatis paluere turpi

Crinibus, & gelida membra levavit humo,

Se modò, desertos modò deplorasse penates,

Nomen & adempti sæpe vocasse viri.

Nec gemisse minus, quàm si natæve, meumve

Vidisset structos corpus habere rogos.

Et voluisse mori, moriendo ponere sensus.

Respectuque tamen non periisse mei.

Vivat, & absentem (quoniam sic fata rulerunt)

Vivat, & auxilio sublevet usque suo.

Tingitur Oceano custos Erymanthidos ursæ,

Æquoreasque suo sidere turbat aquas.

Nos tamen Jonium nostra cum findimus æquor

Sponte, sed audaces cogimur esse metu.

Me miserum, quantis nigrescunt æquora ventis

Erutaque ex imis fervet arena fretis.

Monte nec inferior proræ, puppique recurvæ

Infilit, & pictos verberat unda deos.

Pinea texta sonant, pulsi stridore rudentes:

Aggemit & nostris ipsa carina malis.

Navita confessus gelidum pallore timorem,

Jam sequitur victus, non regit arte ratem.

Utque parum validus non proficientia rector

Cervicis rigidæ frena remittit equo :

Sic non quò voluit, sed quò rapit impetus undæ

Aurigam video vela dedisse rati.

Quòd nisi mutatis emiserit Æolus auras,

In loca jam nobis non adeunda ferar.

Nam procul Illyricis læva de parte relictis,

Interdicta mihi cernitur Italia.

Desinat in vetitas quæso contendere terras,

Et mecum magno pareat unda deo.

Dum loquor, & cupio pariter, timeoque repelli,

Increpuit quantis viribus unda lacus?

Parcite cærulei vos tantum numina ponti,

Infestumque mihi sit fatis esse Jovem.

Vos animam sævæ fessam subducite morti,

Si modò, qui periit, non periisse potest.

ELEGIA IV.

O Mihi post ullos numquã memorãde sodales

Cui præcipuè fors mea visa sua est,

Attonitum qui me (memini) charissime primus

Ausus es alloquio sustinuisse tuo

Qui mihi consilium vivendi mite dedisti

Quum foret in misero pectore mortis amor.

Scis bene, cui dicam, positis pro nomine signis :

Officium nec te fallit amice tuum.

Hæc mihi semper erunt imis infixæ medullis ,

Perpetuusque animæ debitor hujus ero.

Spiritus hic vacuas prius extenuandus in auras

Ibit, & in repido deferet ossa rogo

Quàm subeant animo meritorum oblivia nostro

Et longa pietas excidat ista die:

Ditibi sint faciles, & opis nullius egentem

Fortunam præstent, dissimilemque meæ.

Si tamen hæc navis vento ferretur amico,

Ignoraretur forsitan ista fides.

Thesea Pirithoüs non tam sensisset amicum;

Si non infernas vivus adisset aquas.

Ut foret exemplum veri Phocæus amoris;

Fecerunt furiaë tristis Oreste tuæ.

Si non Eurialus Rutulos cecidisset in hostes;

Hirtacidæ Nisi gloria nulla foret.

Scilicet ut fulvum spectatur in ignibus aurum;

Tempore sic duro est inspicienda fides.

Dum juvar, & vultu ridet fortuna sereno,

Indelibatas cuncta sequuntur opes.

At simul intonuit, fugiunt, nec noscitur ulli,

Agminibus comitum qui modò cinctus erat.

Atque hæc exemplis quondam collecta priorū,

Nunc mihi sunt propriis cognita vera malis.

Vix duo, tréve mihi de tot superestis amici:

Cætera fortunæ, non mea turba fuit.

Quo magis, ô pauci, rebus succurrite lesis,

Et date naufragio littora tuta meo.

Néve metu falso nimium trepidate, timentes

Hæc offendatur ne pietate deus.

Sæpe fidem adversis etiam laudavit in armis:

Inque suis amat hanc Cæsar in hoste probar.

Causa

Causa mea est melior : quia non contraria fovi

Arma , sed hanc merui simplicitate fugam,

Invigiles igitur nostris pro casibus oro ,

Diminui si qua numinis ira potest.

Scire meos casus si quis desiderat omnes ,

Plus quàm quod fieri res finit , ille petit.

Tot mala sum passus, quot in æthere sidera lucēe

Paruâque quot siccus corpora pulvis habet.

Multâque credibili tulimus majora ratamque,

Quamvis acciderint, non habitura fidem.

Pars etiam quædam mecum moriatur oportet:

Meque velim, possit dissimulante regi.

Si vox infragilis, pectus mihi firmitus esset,

Plurâque cum linguis pluribus ora forent :

Non tamen idcirco complecterer omnia verbis,

Materia vires exuperante meas.

Produce Neritio docti mala nostra poeta

Scribite: Neritio nam mala plura tuli.

Ille brevi spacio multis erravit in undis,

Inter Dulicias Iliacasque domos.

Nos freta fideribus totis distantia mensos

Sors tulit in Geticos Sarmaticosque sinus.

Ille habuit fidamque manum, sociosque fideles:

Me profugum comites deseruere mei.

Ille suam lætus patriam, victorque petebat:

A patria fugo victu & exul ego.

Nec mihi Duliciū domus est, Ithacēve Samēve,

Pœna quibus non est grandis abesse locis.

Sed quæ de septem totum circumspicit orbem

Montibus imperii Roma, deumque locus.

Illi corpus erat durum, patiensque laborum:

Invalidæ vires, ingenuæque mihi.

Ille erat assidue sævis agitatus in armis:

Affuetus studiis mollibus ipse fui.

Me deus oppressit, nullo mala nostra levante:

Bellatrix illi diva ferebat opem. [dis,

Cumq; minor Jove sit, tumidis qui regnat in un-

Illum Neptuni, me Iovis ira premit.

Adde, quod illius pars maxima ficta laborum.

Ponitur in nostris fibula nulla malis,

Denique quæritos tetigit tamen ille penates:

Quæque diu petiit, contigit arva tamen.

At mihi perpetuò patria tellure carendum est ;

Ni fuerit læsi mollior ira Dei.

ELEGIA V.

NEc tantum Clario Lyde dilecta poetæ,

Nec tantum Coö Battis amata sua est,

Pectoribus quantum tu nostris uxor inhæres,

Digna minus misero, non meliore viro.

Te mea supposita veluti trabe, fulsa ruina,

Siquid adhuc ego sum, muneris omne tui est.

Tu facis, ut spolium non sim: nec nuder ab illis,

Naufragii tabulas qui petiere mei.

Utque rapax stimulante fame, cupidusq; cruoris

Incustoditum captat ovile lupus :

Aut ut edax vultur corpus circumspicit, ecquod

Sub nulla positum cernere possit humo :
Sic mea, nescio quis malefidus rebus acerbis,
In bona venturus, si paterere, fuit.
Hunc tua per fortes virtus summovit amicos,
Nulla quibus reddi gratia digna potest.
Ergo quàm misero, tam vero teste probaris,
Hic aliquod pondus si modò testis habet.
Nec probitate tua prior est aut Hectoris uxor,
Aut comes extincto Laodamia viro.
Tu si Mæonium vatem sortita fuisses ,
Penelopes esset fama secunda tuæ.
Sive tibi hoc debes, nullo pia facta magistro,
Cumque nova mores sunt tibi luce dati :
Foemina seu princeps, omne tibi culta per anno_s

Te docet exemplum conjugis esse bonæ.

Affimilemque sui longa assuetudine fecit,

Grandia si parvis assimilare licet. [vires,

Hei mihi non magnas quòd hebēt mea carmina

Nostràque sunt meritis ora minora tuis.

Si quid & in nobis vivi fuit ante vigoris,

Extinctum longis excidit omne malis.

Prima locum sanctas heroidas inter haberes,

Prima bonis animi conspicerere tui.

Quantumcunq; tamen præconia nostra valebūt,

Carminibus vives tempus in omne meis.

ELEGIA VI.

SI quis habes nostri similes in imagine vultus

Deme meis hederas, Bacchica ferra comis.

Ista decent lætos foelicia signa poëtas:

Temporibus non est apta corona meis.

Hæc tibi diffimula, sentis tamen omnia dici,

In digito qui fersque refersque tuo.

Effigiémque meam fulvo complexus in auro;

Chara te legati, quæpotes, ora vides.

Quæ quoties spectas, subeat tibi dicere forsân;

Quàm procul à nobis Naso sodalis abest.

Grata tua est pietas, sed carmina major imago

Sunt mea : quæ mando qualiacunque legas.

Carmina mutatas hominum dicentia formas,

Infoelix domini quod fuga rupti opus.

Hæc ego discedens, sicut bona multa meorum;

Ipse mea posui moestus in igne manu.

Utque cremasse suam fertur sub stipite natum

Thestias, & melior matre iussu soror :

Sic ego non meritos mecum peritura libellos

Imposui rapidis viscera nostra rogis.

Vel quòd eram Musas, ut crimina nostra perosus

Vel, quod adhuc crescens, & rude carmen erat

Quæ quoniã non sunt penitus sublata, sed extant

Pluribus exemplis scripta fuisse reor.

Nunc precor ut vivant, & non ignava legentē

Otia delectent, admoneantque mei.

Non tamen illa legi poterunt patienter ab ullo,

Nesciat his summam si quis abesse manum.

FINIS.